

та України. Головною метою місії було сприяння македонському уряду у зміцненні законності та правопорядку в республіці, включаючи боротьбу з організованою злочинністю. Практично паралельно з поліцейською місією в Македонії ЄС розгорнув в січні 2003 р. поліцейську місію в Боснії і Герцеговині (EUPM). Саме ця місія вважається першою поліцейською місією ЄС в рамках ЄПБО. Місія діє до теперішнього часу відповідно до Дейтонських мирних угод, що завершили у 1995 р. кровопролитні міжетнічні війни. Мандат і чисельність місії кілька разів модифікувалися. Останній мандат продовжений до 31 грудня 2011 р. До складу місії в різний час входили представники всіх країн-членів ЄС. Залучалися фахівці Ісландії, Канади, Норвегії, Росії, Туреччини, України і Швейцарії. Головним досягненням місії на сьогоднішній день можна вважати формування стійкої загальнодержавної поліцейської системи, що дозволило дати старт процесу стабілізації та асоціації, почати переговори про рух до безвізового режиму між Боснією і Герцеговиною та ЄС. Відносно стабілізації Боснії і Герцеговини сприяла й військова місія ЄС «Алтея», що прийшла на зміну операції НАТО «Сили для стабілізації» (SFOR). Її діяльність триває до теперішнього моменту, що само по собі свідчить про ще незавершена процесі післявоєнного примирення сторін.

До теперішнього моменту Європейським Союзом накопичений значний досвід проведення миротворчих місій в західнобалканському регіоні. Завершено операції в Македонії (військова операція «Конкордія», поліцейська – «Проксіма» та Місія європейських поліцейських радників). Триває мандат трьох операцій (Поліцейська місія ЄС в Боснії і Герцеговині, військова операція «Алтея» в Боснії і Герцеговині й громадянська місія EULEX в Косово).

Список використаних джерел:

1. Европейский Союз и региональные конфликты / Под ред. Арбатовой Н.К., Кокеева А.М. – М.: ИМЭМО РАН, 2011. – 143 с.
2. Новикова Д.О. Новые инструменты международного кризисного урегулирования: опыт Европейского Союза. – М.: МГИМО – Университет, 2009. – 112 с.
3. Бископ С. Основы обновленной Европейской стратегии безопасности. // Вестник международных организаций. – 2009. – № 2. – С. 105-120.

Сіра О.В.

аспірант,

Одеський національний університет імені І.І. Мечникова

ФАКТОРИ ВПЛИВУ НА ВІДНОСИНИ РЕСПУБЛІКИ КОРЕЯ ТА КОРЕЙСЬКОЇ НАРОДНО-ДЕМОКРАТИЧНОЇ РЕСПУБЛІКИ: СИСТЕМАТИЗАЦІЯ, ДИНАМІКА ТА ОСОБЛИВОСТІ

Міжкорейські відносини – це унікальне явище сучасності на світовій арені. Найбільш вагомими факторами, які впливають на стан взаємодії між РК та КНДР, можна представити, на думку автора, наступною ієрархічною моделлю: спроможність діючого режиму КНДР продовжувати власне існування; політика

США, КНР, Японії та РФ по відношенню до Корейського півострова та її вплив; Уніфікаційна політика та зовнішня політика (зокрема, північнокорейський вектор) правлячої еліти в Південній Кореї.

Північній Кореї властиві унікальний рівень політичної та дипломатичної свободи дій серед всіх елементів зазначеної системи. Частіше за все, саме інші суб'єкти вимушені відповідати на певні дії Пхеньяну, а ні навпаки [2]. Тобто зазначена раніше ієрархія доволі логічно обумовлюється тією картиною, яка, в цілому, має місце бути протягом більше ніж шістдесяти років. Другому за важливістю фактору – вплив зовнішньої по відношенню до країн півострова сили – властиві певна динаміка й мінливість за умовами ролі цих акторів в МВ та світовій політиці, за наявністю тих соціально-політичних, економічних характеристик, які їм властиві. Третє ж місце займає саме національна політика режиму в Південній Кореї, яка в самому загальному вигляді впливає на стабільність відносин на півострові (наприклад, в рамках трикутника РК-США-КНДР, РК-США-КНР та ін.) [1].

Що ще в більшому ступені ускладнює процес дослідження, так це наявність певних суб-факторів, які також можна сформулювати в певну формулу. Перший фактор – спроможність режиму в Північній Кореї до існування – включає в себе декілька складових елементів, які в сумі й складають даний фактор: єдність правлячої еліти країни; можливість отримання фінансових ресурсів; підтримка державної монополії на доступ до інформації; правонаступність влади. Єдність правлячої еліти, можливість отримання з різних джерел фінансових ресурсів взаємопов'язані елементи, тому що саме ці кола зацікавлені в залученні інвестицій і пошуку нових джерел саме заради «підпитки» існуючого режиму (цей фактор має ключове значення, а також найбільш схильний до змін). Потрібно відзначити, що фінансування певних еліт в КНДР, а також державна монополія на інформаційний сектор в країні – це чи не єдині елементи, на які може здійснюватися вплив зовнішнього фактору. Оскільки друга в історії КНДР правонаступність влади (на рубежі 2011 р.) була доволі успішною, наступний суб-фактор на даному етапі може розглядатися як найменш важливий [4]. Що стосується політик зовнішніх по відношенню до півострова сил (США, КНР, Японія та РФ), можна виділити певні важливі структурні елементи й цього фактору: це, перш за все, фактор впливу США та КНР на міжкорейські відносини; по-друге, японська політика на півострові; та роль РФ у відносинах між Південною Кореєю та Північною Кореєю. Стосовно політики політичної еліти в Республіці Корея, тут також є декілька складових частин, які потрібно окремо виділити. По-перше, важливим для демократичної стан соціальних відносин і конфігурація політичних сил; по-друге, стан економік обох корейських держав; й авжеж, зовнішньополітична стратегія, яку обирає Сеул.

Так як Південна Корея являється демократичною державою, саме соціальні відносини та конфігурація політичних сил, як їх похідна, можна розглядати, як найбільш впливові суб-фактори, які в значному ступені формують політику щодо об'єднання, взагалі, зовнішню політику Сеулу, також потрібно підкреслити динаміку, яка притаманна цим елементам. Фактор взаємної перцепції Півдня та Півночі півострова відіграє одну з ключових ролей у формуванні політики об'єднання. Наприклад, немає ніяких сумнівів в тому, що

сприйняття загроз процесу уніфікації являється вкрай важливим питанням і береться до уваги південнокорейськими елітами та суспільством, в цілому [3]. Не менш важливим є сприйняття порушень прав людини в Північній Кореї, а також потенційна небезпека, яка походить з боку КНДР по відношенню до свого сусіда на Півдні. Й, нарешті, міжнародна орієнтація РК, тобто співробітництво зі США – вкрай важлива категорія, яка впливає на формування політики єдності Півдня. Таким чином, можна підсумувати вище зазначене, констатувавши, що, не дивлячись на те, що це не нові умови в системі відносин на Корейському півострові в самому широкому сенсі, все ж таки їх вплив зберігається й досі на доволі серйозному рівні.

Список використаних джерел:

1. How Should the U.S. Handle North Korea? [Електронний ресурс] // The Heritage Foundation. Conservative Policy Research and Analysis – Режим доступу: <http://www.heritage.org/Research/Commentary/2009/05/How-should-the-US-handle-North-Korea>

2. Six key factors to understand the crisis in the Korean Peninsula [Електронний ресурс] // Instituto Espanol de Estudios Estrategicos – Режим доступу: http://www.ieee.es/en/Galerias/fichero/docs_analisis/2013/DIEEEA232013_ClavesConflicto_PeninsulaCoreana_IJGS_ENGLISH.pdf

3. The enigma of the Korean Peninsula: an examination of Korea and relevant security implications [Електронний ресурс] // Global security studies journal – Режим доступу: <http://globalsecuritystudies.com/Toon%20Korea%20TWO.pdf>

4. Tools for building confidence on the Korean Peninsula [Електронний ресурс] // Stockholm International Peace Research Institute and Center for Security Studies – Режим доступу: <http://books.sipri.org/files/misc/SIPRI07Korea.pdf>